

φωσφόρου, του σιδήρου κτλ. Αυτά υπάρχουν εις ποικίλας τροφάς, άόρατοι εις τόν όφθαλμόν ήμών, έξ ών σχηματίζονται τά όσθα, οί όδόντες, ο χόνδρος και οι τρίχες.

Η πιμελή, ήτις τρώγεται, θεωρείται παρά πολλών ως λίαν τών σιτίων ουσιώδες συστατικόν, και πιστεύουσιν, ότι διά τής πιμελής παχείς γίνονται. Δέν έχει όμως ούτως. Σαρκοθήρα θηρία, άτινα μόνον έκ κρέατος και πιμελής ζώσι, δέν παχύνονται, ένθ' έξ έναντίας ζώα φυτοφάγα, ως π. χ. τά πρόβατα, οί βόδες, γίνονται παχύτατα, άν τρέφονται διά καλού χορτάσματος, όπερ μόνον έκ φυτών συνίσταται — Αλλ' όμως ή πιμελή δέν είνε περίττη διά τó ήμέτερον σώμα. Ο άνθρωπος έχει ανάγκην τής πιμελής, διότι αύτη κυρίως συντηρεί τήν αναπνοήν. Η πιμελή δέ, ής έχει ανάγκην τó ανθρώπινον σώμα, σχηματίζεται μόνη της, ώστε έχομεν ανάγκην όλίγην μόνον νά τρώγωμεν πιμελήν και ταυτην πρός μόνον τόν σκοπόν, όπως διευκολύνωμεν τόν σχηματισμόν νέας πιμελής έκ τού σακχάρου.

Όστε όρθόν είνε, άν θεωρῶνται ή πιμελή και τó σάκχαρον ως σώματα τής αύτης τάξεως, διότι έν τῷ σώματι έκ τού σακχάρου σχηματίζεται πιμελή ή όλίγη δέ πιμελή, ήν τρώγομεν μετά τών σιτίων, σκοπόν έχει νά διευκολυνή τήν μεταβολήν τού σακχάρου εις πιμελήν.

Δέν πρέπει όμως νά πιστεύωμεν, ότι είνε ανάγκη νά τρώγωμεν πραγματικόν σακχαρόν, διότι και πάσα τροφή, ήτις έμπεριέχει άμυλον, αντικαθιστά έξαιρέτως τó σάκχαρον και μεταβάλλεται έν τῷ σώματι ήμών κατ' άρχάς εις σάκχαρον και άκολούθως εις πιμελήν. Τά γεωμήλα έμπεριέχουσιν άμυλον και έκτελοῦσιν άριστά τήν λειτουργίαν αύτών, πρέπει όμως νά προσθέσωμεν εις αυτά και βούτυρον ή έλαιον, όπως τó άμυλον και τó έκ τούτου έν τῷ στομάχῳ σχηματιζόμενον σάκχαρον εύκόλως μεταβληθῇ εις πιμελήν.

Η άρίστη δέ τροφή είνε ο άρτος, διότι έμπεριέχει σχεδόν άπαντα τά συστατικά τής θρέψεως. Έμπεριέχει φυτικόν λευκωμα, όπερ μεταβάλλεται εις σάρκα. Υπάρχουσιν έν αύτῷ πάντα τά άλατα, ών τó σώμα έχει ανάγκην, ως και άμυλον, όπως έκ τούτου σχηματισθῇ πιμελή· άν λοιπόν εις τόν άρτον προσθεθῇ βούτυρον ή και έλαιον, όπως διευκολυνθῇ ο σχηματισμός τής πιμελής, πρός δέ πίνηται και όλίγον ύδωρ, άρκεί νά τραφῇ τó σώμα. Διά τούτο έκπαλα, ο άρτος θεωρείται ως ή άπαραίτητος και ουσιωδιστάτη τού ανθρώπου τροφή. Ένθ' δέ ο άρτος και τó ύδωρ έξαρκούσι πρός διατήρησιν τού ανθρώπινου σώματος, τροφή μόνον έκ γεωμήλων ή έκ κρέατος ή έκ λευκώματος οιδόλωσ θά δυνήθῃ νά διατηρήσῃ τó σώμα ήμών.

Οί φυσιολόγοι, όπως έξερευνήσωσι τó θρεπτικόν και ωφέλιμον τών διαφόρων σιτίων, έτέλεσαν πλείστα

και ποικίλα πειράματα επί ζώων, ως και επί στρατιωτών έντός στρατώνων, και έξήγαγον πλείστα διδακτικώτατα πορίσματα, άτινα ειδικώτερον πραγματεύονται αι φυσιολογία.

ΕΝΟΦΘΑΛΜΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΓΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΚΗΣ

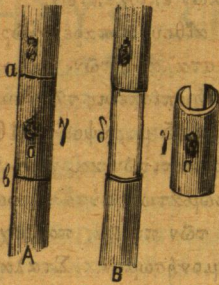
Κατά τόν έμβολιασμόν τού δένδρου τούτου, εκλέγεται ως τροφός μόνον ή *καρική συκή* (ή κοινή συκηά), όταν προέρχεται κατá προτίμησιν έκ μοσχεύματος (κλάδου φυτευομένου πρός αναβλάστησιν) ή έκ παραφάδος έρρίζου (φεράσης πρός τής φυτεύσεως ρίζας άναπτυχθείσας περί τήν βάσιν κλυπτομένης πρός τούτο έκ τών προτέρων διά χύματος). Τó δέ κέντρον λαμβάνεται, έννοείται, έκ τής εκλεκτής συκής, τής οποίας επίζητούμεν τόν πολλαπλασιασμόν. Αι έν χρήσει τού έμβολιασμού τής συκής, μέθοδοι είνε κυρίως αι ακόλουθοι τρεις:

Α. Ένοφθαλμισμός δι' ένθέματος αύλοειδούς.

Ούτος εκτελείται από τού Μαρτίου μέχρι τού Μαΐου, ως έξής. Λαμβάνομεν νεκρόν και υγιή κλάδον έκ τού εκλεκτού δένδρου και πρός τó μέσον αύτου κατá τά 3 περίπου εκκτοστόμετρα υπεράνω ένός όφθαλμού Ο χαράσσομεν τόν φλοιόν (μέχρι τού ξυλώδους μέρους) διά τού έγγχειριδίου και κατá κυκλικήν γραμμήν α. Τó αύτό γίνεται και όλίγον χαμηλότερον τού αύτου όφθαλμού. Αι δύο αύται κυκλικαί γραμμαί α και β ένώνονται διά τρίτης χαραγμής παραλλήλου πρός τόν άξονα τού κλάδου. Μετά τά πράξεις ταύτας τῇ βοήθειά έλεφαντίνης γλυφίδος τού έγγχειριδίου άποσπάται ο μεταξύ τών γραμμών α και β φλοιός γ μετά τού όφθαλμού Ο, ο όποιος πρέπει νά είνε πλήρης (δηλ. νά μη στερείται τού τó έσωτερικόν αύτου μέρος πληροῦντος νηπιώδους, ούτως είπειν, βλαστοῦ). Τó άποσπασθέν τούτο τμήμα γ τó φέρον κατ' ανάγκην σχῆμα αύλοειδές είνε τó κέντρον ή τó ένθεμα τó όποιόν προσκολλάται επί τής τροφού, άφ' ού αύτη παρασκευασθῇ ως έξής: Όλίγον κάτωθεν ένός όφθαλμού άποσπάται από τού κορμού αύτης, καθ' έν τρόπον έγένετο και διά τó κέντρον, έν αύλοειδές τεμάχιον φλοιού, ίσον πρός αύτό διαστάσεων και προκύπτει ταιουτοτρόπως πέριξ τού κορμού τής συκής μία έπιφάνεια γυμνή, ή οποία πρέπει άμέσως νά καλυφθῇ όλόκληρος υπό τού αύλοειδούς κέντρου. Περιδέεται άκολούθως τó μέρος τούτο και άν είνε ανάγκη (πρός κάλυψιν γυμνών έπιφανειών) έφαρμόζεται κόλλα τις έκ τών συνήθων τού έμβολιασμού.

Σημειωτέον ότι τó κέντρον τίθεται επί τού κορμού τής συκής, άν αύτη είνε ήλικίας όλίγων έτών.

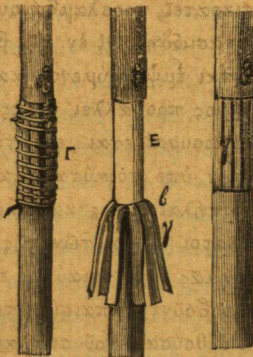
"Άλλως τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ ἐφαρμόζε-
ται ἐπὶ τινος τῶν κλάδων τῆς συκῆς. Πάντως δὲ πρέ-
πει ὁ κλάδος ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται τὸ κέντρον νὰ
εἶνε ὕψ. τὸ δυνατόν ἰσοπαχῆς πρὸς τὸ τμήμα τῆς
τροφοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ ἐμ-
βολιασμός.

Σχ. 8

**Β'. Ἐνοφθαλμισμός δι' ἐνόθεματος αὐλοει-
δοῦς τροποποιημένου.**

Οὗτος λαμβάνει χώραν καθ' ὃν χρόνον καὶ τρό-
πον καὶ ὁ ἀμέσως προηγούμενος. Ἡ διαφορὰ συνίστα-
ται εἰς τὸ ὅτι κατὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ μέρους
τῆς τροφοῦ, τοῦ μέλλοντος νὰ δεχθῇ τὸ κέντρον γίνε-
ται κυκλικὴ τις χαραγμὴ α χωροῦσα μέχρι τῆς ἐξω-
τερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου, κάτωθεν δὲ αὐτῆς μία
ἄλλη β ὄλης ἐπιπολαία (μὴ κόπτουσα τὸν φλοιόν).
Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν γραμμῶν γίνονται πολλαὶ κά-
θετοι χαραγμαὶ γ βαθεῖαι, ὅσῳ καὶ ἡ α καὶ κατ' αὐ-
τὸν τρόπον χωρίζεται, ὡς εὐκόλως ἐννοεῖ τις, ὁ φλοιὸς
εἰς τὸ μέρος τοῦτο εἰς στενὰς λωρίδας. Τὰς λωρίδας
ταύτας γ ἀποσπᾷ τις εἰς τρόπον, ὥστε αὐταὶ νὰ κρέ-
μανται κρατούμεναι μόνον ὑπὸ τῆς βάρσεως αὐτῶν, καὶ
τοιουτοτρόπως γυμνοῦται περίξ τοῦ βλαστοῦ μεταξὺ

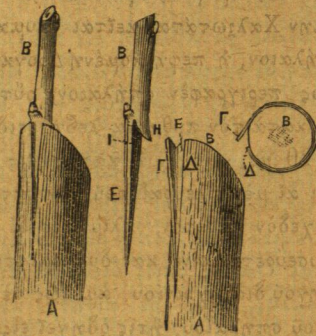
Σχ. 9

τῶν γραμμῶν α—β ἢ ἐπιφανεία Ε, ἐπὶ τῆς ὁποίας
προσκολλᾶται, ὅπως καὶ κατὰ τὴν Α' μέθοδον, τὸ
αὐλοειδὲς κέντρον. Περιβάλλεται ἀκολούθως τοῦτο ὑπὸ
τῶν ἐν λόγῳ λωρίδων γ ἐπαναφερομένων πρὸς τὴν προ-
τέραν αὐτῶν θέσιν καὶ περιδένεται, ὡς βλέπει τις εἰς
τὸ μέρος Γ τοῦ σχήματος 9. Εἰς τὴν περίστασιν ταύ-
την σπανίως γίνεται ἀνάγκη κόλλας.

Σημείωσις. Συνειθίζεται πολλάκις νὰ τίθεται τὸ
αὐλοειδὲς κέντρον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐναπομένου
βλαστοῦ τῆς τροφοῦ μετὰ προηγούμενον αὐτῆς ἀποκε-
φαλισμὸν (ὡς εἶπωμεν οὕτω). Τὸ ἀσφαλέςτερον εἶνε νὰ
μὴ ἀποκεφαλίζηται πρὸ τοῦ ἐμβολιασμοῦ ἢ τροφός,
ἀλλὰ μετὰ τὴν πράξιν ταύτην καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῇ τις
ὅτι αὐτὴ ἐπέτυχεν. Ἀποκόπτονται τότε τὰ ὑπεράνω
τοῦ κέντρον μέρη τῆς συκῆς διὰ βηθμιαίων κλαδεύ-
σεων (κατὰ διαστήματα 10—15 ἡμερῶν) μέχρις ἐνὸς
σημείου κατὰ 10 περίπου ἑκτοστόμετρα ἀπέχοντος
αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἐναπομένον τοῦτο μικρὸν τμήμα ξύλου
ὑπεράνω τοῦ κέντρον ἀφαιρεῖται καθ' ὄλοκληρίαν μετὰ
τὸ τέλος τοῦ πρώτου χειμῶνος.

**Γ'. Ἐγκεντρισμός διὰ στεφανίτου
τελειοποιουμένου.**

Ὁ τοιοῦτος ἐγκεντρισμός ἐκτελεῖται κατὰ τὴν ἀ-
νοιξιν μέχρι τοῦ Μαΐου διὰ δένδρα μεγάλης ἡλικίας.
Ὁ κορμός τῆς τροφοῦ Α ἀποκόπτεται κατὰ κεκλιμέ-
νην τομὴν Β πολλὰ πλησίον τοῦ ἐδάφους καὶ εἰς τὸ
μέρος ὅθεν ἀρχονται αἱ ρίζαι (μετὰ τὴν ἀπομάκρυν-
σιν ἐννοεῖται, τοῦ περι τὴν βᾶσιν χώματος). Ἐκ τοῦ
ὑψηλοτέρου μέρους Ε τῆς τομῆς ταύτης σχίζεται καθέ-
τως ὁ φλοιὸς εἰς μῆκος ὀλίγων ἑκατοστομέτρων. Παρά-
σκευάζεται δὲ τὸ κέντρον Β, ὡς καὶ κατὰ τὸν ἀπλοῦν
στεφανίτην (ἴδε σχῆμα 2 εἰς τὰ περὶ ἐλαίας) καὶ ἔ-
πειτα εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς πελεκηθείσης πλευρᾶς αὐ-
τοῦ σχηματίζεται διὰ μικρᾶς καθέτου περίπου σχισμῆς
Γ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἐν εἶδος γλωσσίδος Η.
Ἀκολούθως ἀποσπᾶται τῇ βοηθείᾳ τῆς γλυφίδος τοῦ
ἐγχειριδίου τὸ ἐν χεῖλος Γ τοῦ σχισθέντος ἐπὶ τῆς τρο-
φοῦ φλοιοῦ, καὶ εἰς τὸ προκύπτον χάσμα εἰσάγεται τὸ
λεπτυνθὲν μέρος τοῦ κέντρον Β κατὰ τοιοῦτον τρόπον,
ὥστε ἡ γλωσσὶς Η νὰ ἐφαρμόζηται ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ

Σχ. 10

αὐτῆς μέρους ἐπὶ τῆς κεκλιμένης τομῆς Β (ὥστε νὰ
σταλώσει ἐκεῖ). Μετὰ τὴν τοιαύτην αὐτοῦ προσκόλλη-
σιν καλύπτεται τὸ κέντρον ἐκ τῶν ἄνωτων Ε ὑπὸ τοῦ
χεύλους Γ τοῦ φλοιοῦ. Ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἔτι μεγαλη-
τέρα ἂν πρὸς τοῦτοις ἀφαιρεθῇ στενωτάτη λωρίς φλοιοῦ
ἐκ τοῦ πλαγίου τοῦ κέντρον μέρους, τὸ ὁποῖον πρό-

κείται μετὰ τὴν προσκόλλησιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προφοῦ νὰ εὐρίσκηται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς τομῆς Δ τοῦ ἐτέρου χεῖλους τοῦ σχισθέντος φλοιοῦ αὐτῆς. Ἐφαρμογὴ περιδέσμου καὶ κόλλας ὡς συνήθως.

Σημείωσις Ἐνίοτε ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω τριῶν μεθόδων γίνεται χοῆσις εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ ἀντεστραμμένου ἐνοφθαλμισμού (ἴδε σχῆμα 5) διὰ τὸν ἐμβολιασμόν τῆς συκῆς.

Προσεγῶς περὶ τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῆς μωρέας καὶ ἄλλων ὑποροφῶρων δένδρων.

ΣΠΥΡΙΑΩΝ ΧΑΣΙΩΤΗΣ

Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

ΥΠΟ ΦΥΣΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ

(Συνέχεια τοῦ προηγ. φύλλου)

Περιγραφή τοῦ σταλακτιτικοῦ σπηλαίου Δρογκκράτη μετεωρολογικὴ καὶ ὑδρογραφικὴ ἐξέτασις τῆς νήσου.

Ἐξ Ἀργοστολίου ὀδεύοντες πρὸς τὴν περιοχὴν Σάμης, ἀπαντῶμεν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ μερίστας διαστρώσεις ἀσβεστολιθικῆς, καλυπτομένης ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ θάμνων, πρίνων καὶ ἑλατῶν. Ὁ ἴστος τῶν πετρωμάτων τούτων εἶνε συμπαγής, ὁ δὲ σχισμὸς αὐτῶν κατὰ πλάκας διαφόρου πάχους καὶ ποικίλων διαστάσεων, καθίσταται λίαν ὠφέλιμος εἰς τοὺς ἐκεῖ ἀγρότας, οἵτινες μεταχειρίζονται τὸ πέτρωμα τούτο καὶ πρὸς στρώσιν, καὶ ἐνίοτε πρὸς κατασκευὴν τῆς στέγης τῶν οἰκιῶν αὐτῶν. Ἡ πεδιάς, ἣν μετὰ πεντάωρον ἐξ Ἀργοστολίου πεζοπορεῖαν ἀπαντῶμεν, καὶ ἣτις ΒΑ μὲν περιορίζεται ὑπὸ τοῦ Αἴνου καὶ τοῦ καταφύτου ὄρους Ροῦδι, ἄλλοθεν δὲ ὑπὸ σειρᾶς λόφων, εἶνε μετριῶς εὐφορος καὶ διασχίζεται κατὰ παντοίας διευθύνσεις ὑπὸ ἀγρίων χειμάρρων, οἵτινες ἐπιφέρουσι σπουδαίας καταστροφὰς εἰς τοὺς ὁμόρους ἀμπελώνας. Ἐνταῦθα καὶ ὑπὸ τὴν κόμην Χαλιωτάτα, κεῖται θαυμαστὸν σταλακτιτικὸν σπήλαιον, ἡ περιμυσμένη Δρογκκράτη. Ὡς τὸ προηγουμένως περιγραφῆν σπήλαιον, οὕτω καὶ τούτο, ἔχει εἴσοδον κατὰ τὸν πυθμένα λεβητοειδοῦς κοιλότητος βάθους 20 μ., εἰς ἣν ἡ κατάβασις εἶνε δυσχερестаτή, διότι αἱ μὲν πλευραὶ τοῦ χάσματος εἰσὶν ἀπότομοι καὶ σχεδὸν κάθετοι, κλίμακες δ' ἐπαρκεῖς μήκους καὶ δυσεῦρετοι εἶνε καὶ δυσκόμιστοι. Κατήλθωμεν μεθ' ὀδηγοῦ διὰ σχοινίου, ἀμέσως δὲ ἀπνητήσαμεν τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, ἣτις ὀδηγεῖ εἰς αἶθουσαν κυκλοτερῆ, ἀκτίνας 10 μ. Τὸ σκότος καὶ ἡ ἔκτασις τῆς Δρογκκράτης, ἀπῆτουν ζωηρὸν φωτισμόν, διὸ ἐπρομηθεύθημεν ἐκ τῶν προτέρων ἐπαρκεῖς λαμπάδας, ἔτι δὲ ἠγάπησαμεν πυρᾶς εἰς διάφορα σημεῖα, ἐπιτυγχόντες οὕτω φῶς ἐπαρκές. Τὸ ἔδαφος καλύπτεται ὑπὸ παχιᾶς ἰλύος, ἐφ' ἧς κεῖνται διεσπαρμένα μέγιστα τμήματα σταλακτιτῶν, δύο δὲ κοιλότητες βάθους 2 περίπου μ. φέ-

ρουσι δικυγέστατον καὶ πόσιμον ὕδωρ, συρρέον ἐκ τοῦ θόλου, θερμοκρασίας 12° Κ. ἐνῶ τὸ θερμομέτρον ἐδείκνυεν ἐν τῇ σκιᾷ ἐξωτερικῆν θερμοκρασίαν 22° Κ. Αἱ πλευραὶ καὶ ὁ θόλος τῆς πρώτης ταύτης αἰθούσης, περιέχουσι πλείστους καὶ μεγίστους σταλακτίτας, οἵτινες ὄμως καταστρέφονται ὀσημέραι, πολλάκις χάριν παιδιᾶς, ὑπὸ ἀγροίκων ἐπισκεπτῶν.

Ἐὰν ἡ πρώτη αἶθουσα πκρέχῃ ὠραῖον θέαμα διὰ τοῦ μεγέθους τῶν σταλακτιτῶν, ὄντως ἐκπληξὴν καὶ θαυμασμόν διεγείρει ἡ ἐπίσκεψις τῆς δευτέρας αἰθούσης, ἣτις ἔχει ἀκτίνα μὲν 15 μ., ὕψος δὲ 10 μ. Ἐν ταύτῃ ἡ ἀφθονία τῶν σταλακτιτῶν καὶ ἡ ποικιλία τῶν σχημάτων καὶ τῶν χρωμάτων αὐτῶν, φωτιζομένων ὑπὸ τῶν λαμπάδων καὶ τῶν πυρῶν, παρέσχε θέαμα ὅπερ οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν. Σταλακτιτῆται μήκους πλειοτέρων ποδῶν, χιονόλευκοι, φαιοὶ καὶ ἐρυθροὶ, κρέμανται ἀπὸ τοῦ θόλου, ἔτεροι δὲ λεπτότεροι μέχρι πάχους μολυβδίδος, συμπληροῦσι τὴν διακόσμησιν, ἐνῶ τὸ ἔδαφος φέρει πολλαχοῦ σταλαγμίτας ποικιλωτάτους, ὧν πολλοὶ συνεδέθησαν ἤδη πρὸς τὸν θόλον. Κατὰ τὸ κέντρον τῆς αἰθούσης, κεῖνται μέγιστα τμήματα ἀσβεστολίθου, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι ποικιλωτάτοι σταλαγμίται, ἀποτελοῦντες ὡσεὶ βωμόν. Δυσπερίγραπτος εἶνε ἡ ἐντύπωσις, ἣν τὰ παράδοξα ταῦτα σχήματα καταλείπουσι, διακλαδιζόμενα καὶ παρουσιάζοντα οἰονεὶ κορμὸν καὶ κλάδους δένδρου ἀκουσίως ἀναμνησκόμεθα τοῦ Γάλλου Tournefort, ὅστις ἐπισκεθεὶς τὸ διάσημον σπήλαιον τῆς Ἀντιπάρου, ἐδημοσίευσεν τῷ 1690 τὴν ἀστείαν ἐκείνην θεωρίαν περὶ ὀρυκτῆς βλαστήσεως (Grottes et Cavernes par Adolphe Batin σελ. 232). Τὰ φῶτα παρ' ὄλην τὴν ἔντασιν αὐτῶν, δὲν ἰσχύουσιν ἵνα διασκεδάσωσι τελείως τὸ κρατοῦν ἐν τῇ αἰθούσῃ σκότος, ἐν δὲ τῷ σιόφωτι, ὅπερ περὶ τὰς φωτεινὰς ἐστίας ἐπικρατεῖ, προσλαμβάνουσι τ' ἀντικείμενα σχήματα φαντασιώδη. Οἱ ἐν τῷ βᾶθει μέγιστοι σταλακτιτῆται φαίνονται ἐμψυχούμενοι, καὶ ἡ στιγματικὴ ἀναλαμπὴ πυρᾶς τινος προβάλλει σκιὰς παραδόξους. Τὸ θέαμα τούτο, παρουσιάζεται εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀμαθῶν ἀγροτῶν ὑπὸ τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε οὗτοι θεωροῦσι τὸ σπήλαιον, ὡς κατοικίαν πνευμάτων καὶ διαβόλων, πλείστοι δ' ἐκ τῶν τῆς παρκειμένης κόμης, ἀπέτρεπον ἡμᾶς ἀπὸ τοιαύτης ἐπισκέψεως. Οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ἐφοβοῦντο ἀπαισίαν τινὰ συνάντησιν ἐν ταῖς σκοτειναῖς αἰθούσαις τοῦ σπηλαίου, καὶ ἐφρντᾶζαντο ἤδη στίφος διαβόλων ἐπιπίπτον καὶ παρασύρον ἡμᾶς, ἀνεπιστρεπτὴ πρὸς τὸ ζοφερὸν βασιλεῖον, ἐκεῖ ὅπου — κατὰ τὸν ποιητὴν — ἀποβάλλει ὁ εἰσερχόμενος πᾶσαν ἑλπίδα.

Μιλίᾳ τινα πρὸς Ν τοῦ φρουρίου Ἄσπου, ὑπάρχει παράκτιον σπήλαιον, ἡ εἴσοδος τοῦ ὁποίου κεῖται εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης, καὶ ἐπιτρέπει τὸν εἰσ-